

LBRIS

We know
books

Silje O. Ulstein

Memoriile unei reptile

Titlul original: *Krypdyrmemoarer*

Copyright © Silje Ulstein

First published by Aschehoug Forlag, 2020

Published in agreement with Oslo Literary Agency in conjunction with Livia Stoia Literary Agency

Copyright © CRIME SCENE PRESS, 2022 pentru această ediție.

Toate drepturile rezervate, inclusiv dreptul de a reproduce fragmente din carte.

CRIME SCENE PRESS

Piața Presei Libere nr. 1

e-mail: redactia@crimescenepress.ro

tel.: 021.317.91.37; 021.317.91.42; fax.: 021.317.91.43

www.crimescenepress.ro

CRIME SCENE PRESS

Director editorial: GEORGE ARION

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ULSTEIN, SILJE O.

Memoriile unei reptile / Silje O. Ulstein ; trad. de

Mădălina Udrescu. - București : Crime Scene Press, 2022

ISBN 978-630-6542-03-1

I. Udrescu, Mădălina (trad.)

821.113.5

Coperta: ALEXANDRA BARDAN

Redactor: ALEXANDRU ARION

Corectură: RUXANDRA MANUELA ARION

Tehnoredactor: SIMONA PEDA

Bun de tipar: noiembrie 2022

Tipărit în România

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

Silje O. Ulstein

Memoriile unei reptile

traducere de Mădălina Udrescu

CRIME SCENE PRESS

2022

Liv

Ålesund

Miercuri, 16 iulie 2003

Prima dată corpul lui a fost un paradox, ceva în genul granitului viu sau al unui șmirghel de mătase. Era dur și moale în același timp, aspru și neted, greu și ușor. Primul lucru care m-a frapat a fost căldura pe care o degaja, de parcă m-aș fi așteptat ca trupul lui să fie rece atât la interior, cât și la exterior. De parcă n-aș fi vrut să cred că ar fi fost viu până acum. Abia mai târziu urma să descopăr că nu emana căldura lui proprie și că doar o absorbea pe cea din jur.

Mi s-a întins în brațe cât era de lung, de-abia atingând un metru. Era încă un pui. Și-a înălțat capul, sprijinindu-se pe mâna mea și ațintindu-și ochii strălucitori spre mine, de parcă ar fi încercat să-și dea seama ce eram, o pradă sau un dușman. Limba despicată i-a fremătat ușor prin aer și el a început să se miște încet în sus, de-a lungul pieptului meu, spre gât. Acolo s-a oprit, atârând în aer, cu ochii aceia morți, împietriți, fixați asupra mea. Am privit direct în pupilele înguste, care nu clipeau niciodată, în acea căutătură golită de orice expresie. Arăta de parcă ar fi încercat să stabilească un fel de legătură, chiar dacă posibilitatea comunicării dintre noi era zero.

Avea ceva diafan. Abilitatea de a-și menține o porțiune așa mare a corpului în aer nu părea să-l obosească câtuși de puțin. Ca și cum nu ar fi avut nevoie de nicio ancoră pământescă și

ar fi putut, pur și simplu, să rămână în continuare imponderabil oricât ar fi vrut. Chiar și gândul că exista o astfel de capacitate de a-ți controla corpul părea de necrezut – îmi dădea senzația că mă prăbușesc în gol. Mi-am ridicat mâna pe care stătea, lăsându-l să se agațe de ea ca de o creangă și să se târască cercetător spre fața mea.

– Vă place? a spus femeia care rostea consoanele „r“ și „l“ în stil american, conducându-mă înapoi în camera rece de la mansardă, unde își aveau căminul tot soiul de specii închise în cuștile ce îmbrăcau pereții. Simțeam o urmă de amuzament în vocea femeii.

– Vă place de el? Așa pare.

„Îmi place“. Cuvântul ăsta nu era suficient. Aș fi putut spune asta despre o geacă mișto. El însemna cu totul și cu totul altceva.

– Pot să-l țin în brațe?

– Când pot să-l țin în brațe?

Ingvar și Egil se uitau la mine, încadrându-mă de ambele părți. Aproape uitasem că erau acolo. În ciuda faptului că Ingvar era cu câțiva ani mai mare decât Egil – și deși primul avea barbă și părul lung și închis la culoare, la fel ca al meu, iar al doilea purta o cămașă albă și părul blond dat pe spate, în acest moment păreau o pereche de gemeni aflați la începutul adolescenței. Pentru ei cuvintele „îmi place“ aveau sens. Amândurora „le plăcea“ șarpele așa cum le plăceau formațiile, berile sau orice altceva îi mai preocupa pe ei. Dar eu ce am simțit pentru el? Afecțiune maternă? Dragoste? O legătură ce a străbătut diferențele dintre specii. Când am privit în jos spre acea figură mică, atât de străină față de chipul meu, am avut impresia că se uita la mine cu încredere sau înțelegere.

Nu e mult de când ne-a trăsnetit ideea. La cinci dimineața, într-unul dintre cele mai mișto apartamente de la demisol din Ålesund, camera de zi, unde lampa decorativă arunca fascicule de lumină roșie șapte zile din șapte, se umpluse de fum. Am ră-

mas doar un grup restrâns din ceea ce fusese înainte o sufragerie plină de oameni, la un pas de a încheia petrecerea, dar nu eram pregătiți încă. Atmosfera era liniștită, aerul încărcat de mirosul dulceag al fumului, iar Ingvar stătea în fotoliu, cântând melodii clasice rock la chitară. Până și Egil, care își petrecuse toată seara bombardându-ne la greu cu 50 Cent și OutKast, își suflecuse mânecele cămășii și se așezase pe covor cu brațul înlănțuit în jurul unei fete, care, probabil, frecventa cursul pe care îl preda el la Norwegian Business School. Din pricina atmosferei și a unuia dintre jointurile puternice ale lui Ingvar, eram complet pe altă planetă; mă retrăsesem în carapacea mea. M-am întins pe canapea, concentrându-mă intens asupra senzației de unduire a tavanului, sus-jos, sus-jos, de parcă ar fi respirat. Intenționam să zac acolo până când mă lua somnul. Găsisem ritmul mișcării, când, din neant, a apărut un tip. Rătăcise pe undeva pe afară, iar acum se întorsese în apartament. Putea fi un prieten de-ai lui Ingvar sau Egil, oricum nu-mi păsa. Chipul lui mi se ștersese din minte, dar îmi aminteam că stătea pe podea, la capul meu, dorind să lege o conversație, însă eu eram mult prea ocupată să urmăresc respirația tavanului. După încercări repetate de a-mi atrage atenția, s-a ridicat și li s-a alăturat celorlalți.

Am adormit sau am devenit una cu tavanul și am încetat să mai exist, iar apoi m-am întors. Exclamația lui Ingvar mă trezise. Fata căreia Egil îi făcuse avansuri stătea pe jumătate ascunsă în spatele lui, acoperindu-și ochii cu mâinile. Egil însuși nu-și mai putea dezlipi privirea de la televizor. Pe ecran – un bărbat scufundat până la brâu într-o băltoacă noroioasă din junglă, trăgea ceva afară din apă. Era un șarpe acoperit cu solzi strălucitori, maro și negri, de grosimea unui aligator, dar mult mai lung. Șarpele se făcea din ce în ce mai mare, pe măsură ce bărbatul îl scotea din apă. Pielea lui era un amestec de nuanțe de maro, negru și galben. Era un piton uriaș. Bărbatul striga în timp ce trăgea afară un colac din ce în ce mai gros și tot mai rotund. „Ce șarpe mare!“ s-a plâns el.

„Capul, acolo e capul!“ Accent australian și mișcări rapide. În acel moment, șarpele și-a deschis fălcile și s-a năpustit furios asupra celui care îl capturase. Bărbatul s-a dat înapoi, scăpând de pe buze un țipăt înăbușit, iar șarpele a alunecat pe urmele lui.

Am înghițit în sec. Am auzit râsul nervos și înjurăturile lui Egil de undeva de la distanță. Bătăile inimii mele acopereau orice alt zgomot, umplând camera cu sunetul sângelui ce-mi curgea prin vene. Obrajii mi s-au încins, iar mâinile mi-au devenit moi ca de gumă. De obicei nu simțeam o conexiune așa intimă cu trupul meu – nu în felul ăsta. Era ceva în mișcările line ale șarpelui încolăcit, în forța musculaturii ce trebuia protejată de solzii netezi. M-am simțit atrasă inexplicabil de ecranul televizorului, unde bărbatul scosese din buzunar un aparat foto și se poziționase în așa fel încât să poată fotografia reptila imensă. Chiar atunci, eu și șarpele am căscat aproape la unison. Ne-am lungit gâtul, dând la iveală cavitatea bucală largă și moale, cu dinți mici, uniți de parcă ar fi fost unul singur, cerul gurii umed și fin și limba care flutura în vânt. Apoi am atacat. Aparatul a explodat de teamă și ferovoare, când ne-am înfipt colții într-un braț gros și păros.

„Am crezut că o să mor,“ a spus australianul, „am crezut că m-a înhățat.“ Stătea pe un șezlong, în spatele lui profilându-se un cort. „M-ar fi putut ucide, dacă mandibula nu i s-ar fi blocat în pantalonii mei. Altfel n-aș fi avut nicio șansă să scap cu viață.“ Secvențele cu bărbatul mușcat de șarpe au fost reluate de nenumărate ori pe repede înainte. Gura aceea moale și roz s-a avântat înainte cu repeziciune, apoi cu încetinitorul, astfel încât am putut vedea cum șarpele a mușcat, cum un dinte rozaliu s-a agățat în materialul din care erau confecționați pantalonii bărbatului înainte ca, într-un final, să se elibereze. Gândul la acel dinte, la senzația pe care mi-ar stârni-o dacă l-aș atinge cu buricul degetului. Am închis gura și am înghițit iar.

– Știi de unde poți face rost de unul de ăsta.

Vorbise tipul cel nou – tipul care se materializase de nicăieri.

– Nu la fel de mare ca ăla, evident, dar știu de unde poți cum-păra unii mai mici – pui.

Când mă gândesc la asta încerc să-mi amintesc cum arată, dar tot ce-mi vine în minte e un cap lipsit de trăsături, fără ochi, nas sau gură. Însă îmi amintesc tăcerea care s-a lăsat preț de o clipă în cameră. Egil și-a răsucit capul și mi-a aruncat un zâmbet larg. Am încercat să-l imit, străduindu-mă să nu arăt intensitatea emoției care mă stăpânea. Mi-a fost teamă că vor observa cum respir agitată, cum înghit în sec și cum obrajii îmi luaseră foc. Am clătinat încet din cap. Egil s-a întors către Ingvar, care afișa un zâmbet asemănător cu al lui. Și el a dat din cap. Și așa am decis. Și noi vom avea un șarpe.

Seara s-a însuflețit iar, camera umplându-se de voci și de râsete. Tipul nou a ridicat o cameră digitală argintie și a făcut poze cu noi toți la grămadă. Eu, Ingvar, Egil, fata, tipul, toți în fața ecranului pe care înghețase imaginea pitonului de șase metri lungime.

Noul membru al familiei noastre era un piton tigru de un metru lungime. Încă era doar un pui. Cu toate astea, eram deja pierdută în această creatură micuță. Aveam senzația că sunt suspendată în aer, deasupra unui abis, iar starea asta era uimitor de plăcută. Înainte să-l dau mai departe, l-am ridicat în dreptul feței și i-am șoptit: „Tu vii acasă cu mine.“

Trebuie să fi fost o nălucire, dar mi s-a părut că l-am văzut dând din cap.

Mariam

Kristiansund

Vineri, 18 august 2017

– Mamă, pot să iau o revistă?

Iben ridică o revistă de benzi desenate tipărită în nuanțe vii, pastelate. Probabil că personajul de pe copertă ar trebui să fie o fată-zombie sexy care-și tuguiază buzele supradimensionate date cu ruj cu sclipici. De regulă, Tor e cel care o duce pe Iben la magazin – mie îmi place să fac cumpărăturile de una singură. Dar astăzi e despre mine și Iben, o zi numai a noastră. A fost propunerea mea. Luni începe școala și am vrut să fiu eu cea care o scoate în oraș pe eleva noastră de clasa a șasea pentru a-și cumpăra haine noi și rechizite. Mi-am dorit să petrecem mai mult timp împreună, doar noi două, în speranța că ne vom apropia din nou. Pe măsură ce ea a crescut, relația noastră a devenit tot mai dificilă. Cumva ne-am îndepărtat.

Ne plimbam prin centrul comercial Storkaia de aproape trei ore. Am lăsat-o pe Iben să decidă singură asupra ținutei, iar ea a ales o pereche de blugi mulați și un top din dantelă cu un nas-ture la gât, care i se potrivea perfect, pantofi roz și un hanorac de aceeași culoare pe care l-a tras pe ea imediat. Am stat în fața oglinzilor din toate magazinele de haine în care am intrat, fotografiindu-ne și făcându-ne de cap. Am găsit până și un pulover galben pe mărimea ei, asemănător cu cel de cașmir pe care îl purtam eu azi, și i-am trimis lui Tor o poză cu noi. Iben seamănă

foarte tare cu mine când aveam vârsta ei. Uneori e dureros să văd cât de asemănătoare suntem, dar astăzi e chiar drăguț. După ce ne-am terminat sesiunea de cumpărături, ne-am dus la o cafenea și am mâncat înghețată. I-am pus întrebări prudente la care ea mi-a răspuns. Am pălăvrăgit o vreme despre cai. Are o prietenă care ia lecții de echitație și e nerăbdătoare să i se alăture. I-am promis că o să vorbesc cu Tor despre asta, dar a zâmbit ca și cum i-aș fi dat deja permisiunea.

Iben e frumoasă, șuvițele de păr blond îi alunecă peste ochi, are nasul subțire și buze fin conturate. Personajul acela stupid de benzi desenate se află în puternic contrast cu ea. Iben își așterne pe chip o expresie plină de farmec. Probabil că asta merge cu Tor, care se lasă înduplecat mult prea ușor, dar în cazul meu e doar o tactică sortită eșecului. Mă face să simt că am fost trasă pe sfoară. Timp de unsprezece ani am avut grijă de ea, m-am asigurat că nimic rău nu i se poate întâmpla, că n-o să cadă de pe canapea, că n-o să se înece cu mâncare sau că n-o să înghită vreo piesă de Lego. Eu am alinat-o când plângea, când era bolnavă. Dar ea nu apreciază nimic din toate astea. Pentru ea, cadourile și permisiunile de a face ce vrea sunt tot ce contează.

Îi iau revista din mână. Pentru câteva clipe se uită la mine, o sclipire stăruindu-i în ochii întunecați, și văd cum speranța de a obține, de a obține, de a obține ce vrea, rămâne vie în privirea ei. Răsfoiesc revista din paginile căreia fete zombie privesc printre pleoapele date cu fard. Sunt reprezentate făcând activități zilnice, mergând la școală și machiindu-se. Indivizii din spatele publicației știu cum să profite de pe urma fetelor cărora le fug ochii după tot ce strălucește.

– Ce poți învăța din asta?

Iben își pleacă ochii, frecând podeaua cu pantofii cei noi.

– Iben, ce poți învăța din asta?

– Nu știu, șoptește ea.

– Am impresia că nu ar fi nimic de învățat din asta. De ce o vrei?

Ea continuă să țintuiască podeaua cu privirea, ridicând pe jumătate din umeri drept răspuns.

– Au talia mai subțire decât gâtul, spun eu.

Îi dau revista înapoi. Mă așez în spatele ei și deschid la prima pagină.

– Uită-te la asta. Nicio poveste. Aproape că nu există text, iar cel care e nu e decât o vorbărie fără sens. În revista asta contează doar pozele hidoase cu fete care se machiază. De ce vrei asta, Iben?

Ea clatină din cap și încearcă să se retragă, dar o rețin. Întorc pagina.

– Uită-te la asta.

Mai dau încă o pagină.

– Vezi? Zece pagini și nicio poveste. Nu spune nimic important – e despre nimic.

Îmi aud asprimea din voce, dar nu-mi pot lăsa fiica să cadă în plasa unor lucruri total lipsite de gust cum e asta. Data viitoare va ști mai bine. Încearcă să se răsucescă, dar o țin în loc cu coatele. Privește în jos spre pantofii ei noi și dă drumul revistei, lăsându-mă doar pe mine să o țin – să țin revista, dar și mâna ei acum moale. O aud cum scâncește, încercând să se elibereze. Am întrecut măsura.

– Îmi pare rău. N-am vrut să sune așa. Cred doar că nu trebuie să citești chestii dintr-astea care nu te fac mai deșteaptă. Găsește ceva mai bun și-ți cumpăr.

Iben îmi smulge revista. Își ferește capul și se îndepărtează cu pași grăbiți, făcându-se nevăzută în spatele rafturilor. Apoi îmi sună telefonul. Cotrobăind după el în poșetă, dau mai întâi peste mobilul lui Iben – mă rugase să am grijă de el pentru că buzunarele ei nu erau suficient de adânci ca să încapă. Caut mai adânc și îl găsesc și pe al meu. E unul dintre contabili – probabil vrea să

convoace o întâlnire pentru angajarea mai multor asistenți personali. VeryHealth a câștigat un contract extrem de important în iunie – ziarul Tidens Krav a și publicat o poză cu noi toți. Am fost fotografiați mâncând tort cu marțipan și bând vin spumant, iar după ce ne-am petrecut concediul binemeritat suntem gata să ne întoarcem la lucru în forță. Dar astăzi fiica mea e mai presus decât jobul – așa mi-am promis. Dau telefonul pe silențios și-l las să sune în continuare.

Când ajung lângă rafturile cu reviste, Iben nu e acolo. Culeg de pe o poliță o altă bandă desenată ce pare mai educativă și o carte de cuvinte încrucișate. Zăbovesc acolo pentru o clipă, privind revistele încărcate cu pozele fetelor zombie machiate excesiv. Poate vom vorbi despre asta deseară.

Iben nu e nici la casă, nici lângă raionul de dulciuri sau în afara magazinului. Iau produsele din coșul de cumpărături și le așez pe bandă. Scot mobilul și dau să o sun, dar realizez că telefonul ei e la mine. Mă gândesc că e prea mică pentru o geantă de umăr, dar va trebui să-i cumpăr una curând. Plătesc cumpărăturile la casă și încerc să-l întreb pe băiatul care stătea acolo dacă a văzut o fată de unsprezece ani, dar la fel de bine aș fi putut să întreb casa însăși. Aranjez produsele în plase, direcționez căruciorul spre ieșire, iar apoi mă opresc între două magazine, scrutând împrejurimile în stânga și-n dreapta. Când văd că nu e nici urmă de ea, apuc căruciorul, împingându-l cu putere înaintea mea pe trotuar, convinsă că răbdarea mi-a ajuns la capăt. Strâng din dinți în timp ce-l conduc în sus pe panta spre parcare supra-etațată.

Nu e nici lângă taxatorul de parcare, nici nu așteaptă lângă mașină. Mă răsucesc, uitându-mă în toate direcțiile, dar tot ce văd sunt câteva autovehicule parcate și nicio fetiță. Asta e punctul în care ar trebui să alerg disperată să o caut, să chem paza și să dau un anunț în sistemul audio al magazinului de teamă că cineva ar fi putut-o răpi. Asta ar fi vrut ea. Dar eu refuz să fac parte din joculețul ei, nu mă las pedepsită. Încep să încarc plasele în